

Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 6.	
FŐLAJSTROMSZÁM KEZDŐIRATON:.....	
ÉRKEZETT: POSTÁN / GYÚJTÓLÁDÁBA / SZEMÉLYESEN / E-MAILLEN / FAXON	
2020 AUG 11.	
PÉLDÁNY:.....	IV:.....
MELLÉKLET:.....	KÖZTÜK:.....
FŐLAJSTROMSZÁM: UTÓIRATON:.....	22135 / 17 / 76

Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság útján

az

Alkotmánybíróság (1015 Budapest, Donáti utca 34-35.) részére

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/01404-0/2020	
Érkezett: 2020 AUG 17.	
Példány: 1	Kezelőiroda: <i>du</i>
Melléklet: 10+ 1 Belsőügyi alk	

Alkotmányjogi panasza

a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 12.P.XIX.22.135/2017/65. számú, valamint a Fővárosi Törvényszék 56.Pf.631.233/2020/6. számú ítéletei alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt.

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti utca 34-35.

Az első fokon eljáró Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság útján

Tárgy: alkotmányjogi panasz

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED]
[REDACTED] a továbbiakban: „indítványozó”) az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény („Abtv.”) 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 12.P.XIX.22.135/2017/65. számú ítéletének, valamint a Fővárosi Törvényszék 56.Pf.631.233/2020/6. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

Jogszabályi háttér

Alaptörvény

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdés

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

„(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

Egyéb idézett és releváns jogszabályok

- 1959. IV. törvény a Magyar Köztársaság Polgári Törvénykönyvéről (a továbbiakban: „**régi Ptk.**”)
„348. § (1) Ha az alkalmazott a munkaviszonyával összefüggésben harmadik személynek kárt okoz, jogszabály eltérő rendelkezése hiányában a károsulttal szemben a munkáltató felelős. E szabályt kell alkalmazni akkor is, ha a szövetkezet tagja okoz a tagsági viszonyával összefüggésben harmadik személynek kárt.”
- 1952. évi III. törvény a polgári perrendtartásról (a továbbiakban: „**régi Pp.**”)
„2. § (1) A bíróságnak az a feladata, hogy - összhangban az 1. §-ban foglaltakkal - a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse.”
„221. § (1) Az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyekben a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.”
- 2011. évi CLXII. törvény a bírák jogállásáról és javadalmazásáról (a továbbiakban: „**Bjt.**”)
„36. § (1) A bíró hivatását esküjéhez hűen köteles gyakorolni, igazságszolgáltatási feladatainak teljesítését nem tagadhatja meg, a rábízott ügyekben folyamatosan, lelkiismeretesen köteles eljárni.”
„36. § (4) A bíró az eljárása során köteles az ügyféllel szemben tisztességes és pártatlan magatartást tanúsítani.”
- 1999. évi LXXXIV. törvény a közúti közlekedési nyilvántartásról (a továbbiakban: „**Kkny.**”)
„33/A. § (3) A közreműködő a tanúsítói tevékenységét kizárólag a Kormány által rendeletben meghatározott feltételeknek megfelelő
a) vizsgáló állomáson,
b) olyan - a nyilvántartónak a közreműködő által bejelentett, a közreműködővel munkaviszonyban vagy munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyban álló - nagykorú adminisztrátor és vizsgáló (a továbbiakban együtt: vizsgáló) útján végezheti, aki büntetlen előéletű, nem áll az előzetes eredetiségvizsgálati eljárásában a vizsgálói tevékenységet kizáró foglalkozástól eltiltás hatálya alatt, rendelkezik a kormányrendeletben meghatározott szakmai képzéssel, továbbá teljesíti a kormányrendeletben meghatározott továbbképzést.”
„33/A. § (2) Az engedélyezési eljárásban a kormányrendeletben kijelölt engedélyező hatóság határozathozatal helyett a közreműködővel hatósági szerződést köt az előzetes

eredetiségvizsgálat elvégzéséhez szükséges feltételek biztosítására, valamint a tényállás tisztázásában való közreműködésre.”

- Az előzetes eredetiségvizsgálati eljárás részletes szabályairól szóló 301/2009. (XII. 22.) Korm. rendelet (a továbbiakban: „**Korm. Rendelet**”)

„1. § e) vizsgálóállomás: a közlekedési hatóság által működtetett telephely, valamint az előzetes eredetiségvizsgálatra az engedélyező hatósággal szerződéses jogviszonyban álló jogi személy, jogi személyiséggel nem rendelkező gazdasági társaság vagy egyéni vállalkozó, illetve egyéni cég által működtetett telephely, amely alkalmas a jármű és a járműokmányok előírt adatainak hiteles felvételezésére, rögzítésére, valamint azoknak a Hivatal részére történő továbbítására.”

„2. § (2) A járművek előzetes eredetiségvizsgálatának elvégzését és eredményét a Hivatal által kiadott hatósági bizonyítvány igazolja.”

„2. § (4) A járművet előzetes eredetiségvizsgálat céljából a vizsgálóállomáson kell bemutatni.”

„3. § (2) A vizsgálóállomás a felelősségi körében gondoskodik a nyilvántartásba továbbított adatok helyességéről, időszerűségéről, valamint utólag értesíti a Hivatalt a később felfedett adathiba tényéről és a rendelkezésre álló helyes adatról.”

„6. § (1) A közreműködő a tanúsítói tevékenységét azokon a vizsgálóállomásokon végezheti, amelyek tekintetében

a) rendelkezésre állnak a forgalmi engedély adatainak és a Kknyt. 9/B. § (1) bekezdés a)-d) és h) pontjában foglalt adatok hiteles felvételezését és megmásíthatatlan rögzítését, valamint a Hivatalhoz történő sérülésmentes továbbítását biztosító, e rendeletben meghatározott tárgyi és személyi feltételek,

b) a hatósági szerződésben vagy az együttműködési megállapodásban megjelölt járműfajtára, járműkategóriára vonatkozóan vállalja, hogy a járművek előzetes eredetiségvizsgálatának elvégzésével összefüggő feladatokat folyamatosan ellátja,

c) tevékenységével összefüggésben kötelező felelősségbiztosítással rendelkezik,

d) az előzetes eredetiségvizsgálat személyes végzésére jogosult személlyel munkaviszonyt vagy munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyt létesít,”

„9. § (1) Az előzetes eredetiségvizsgálatra irányuló hatósági eljárásban vizsgálóként, illetve adminisztrátorként tevékenységet végezni csak a Hivatal által kiadott jogosultság-azonosító (a továbbiakban: jogosultság) birtokában lehet.

(2) A Hivatal a jogosultság kiadása előtt, valamint a jogosultság fennállása alatt ellenőrzi, hogy a vizsgáló, illetve az adminisztrátor megfelel-e a Kknyt. 33/A. § (3) bekezdésnek b) pontjában, illetve az e rendeletben meghatározott alkalmazási feltételeknek.

*(3) * A közreműködő és a vizsgálóállomás azonosító adataiban bekövetkezett változást, valamint a jogosultsággal összefüggő adatok megváltozását a közreműködő közvetlenül, a vizsgáló és az*

adminisztrátor a közreműködőn keresztül a változást követő öt napon belül köteles a Hivatalnak bejelenteni.

(4) Ha a közreműködő, a vizsgáló, illetve az adminisztrátor saját hibájából elmulasztotta a (3) bekezdésben foglalt bejelentési kötelezettségét, az érintett vizsgáló, illetve adminisztrátor jogosultságát a Hivatal a mulasztás pótlásáig felfüggesztheti.

(5) A Hivatal a közreműködő érdekkörében felmerült hiányosságok megszüntetéséig, továbbá a hatósági szerződés megszűnése, valamint a hatósági szerződés közreműködő általi megszegése következtében elrendelt végrehajtás esetén a közreműködővel a 6. § (1) bekezdés d) pontja szerinti jogviszonyban álló vizsgáló, illetve adminisztrátor jogosultságát felfüggeszti.”

A. AZ INDÍTVÁNY BENYÚJTÁSÁNAK TÖRVÉNYI ÉS FORMAI KÖVETELMÉNYEI

I. Tényállás, pertörténet

1. Az alapügy I. r. alperese a perben érintett gépkocsit értékesítő magánszemély, míg II. r. alperese gépjárművek előzetes eredetiségvizsgálatával is foglalkozó gazdasági társaság [REDACTED] székhellyel. A III. r. alperes az indítványozó, aki az eredetiségvizsgálói tevékenység végzéséhez szükséges végzettséget és képzettséget megszerezte, és 2011. augusztus 1-jén a II. r. alperessel mint munkáltatóval határozatlan időre szóló munkaszerződést kötött „eredetvizsgáló” munkakör betöltésére, „Budapest” munkavégzési helyen.
2. A III. r. alperes a Korm. Rendeletnek megfelelően a képesítés megszerzésére tekintettel saját jogosultság azonosítóval (NF00004903) rendelkezett, az eredetvizsgálói tevékenységét munkaadója, a II. r. alperes tudtával és beleegyezésével ténylegesen a [REDACTED] szám alatti vizsgálóállomáson végezte, melyhez a technikai eszközöket a munkaszerződés alapján a II. r. alperes bocsátotta rendelkezésére. A III. r. alperes az eredetvizsgálói tevékenység során a Korm. Rendelet szerinti adatokat önállóan állapította meg, és azokat zárt rendszerben továbbította a hatóságnak. A III. r. alperes az általa elvégzett eredetiségvizsgálatokról a II. r. alperes nevében és javára állított ki számviteli bizonylatot, melyeken a kiállítás helyeként [REDACTED] cím került feltüntetésre, amely cím alatt a cégnyilvántartás szerint 2019. februárjától a II. r. alperes fióktelepe van.
3. Az I. r. alperes 2012. szeptember 25. napján magánszemélytől vásárolta meg a perbeli [REDACTED] személygépkocsit, melyet ezen a napon [REDACTED] forgalmi rendszámmal helyeztek forgalomba, és amelyet később, 2012. december 5. napján a felperes mint vevő részére értékesített. A felek által az adásvételi szerződésben feltüntetett alvázszámát [REDACTED] volt, a vételárát 2.250.000.- forintban állapították meg, melyet a felperes kifizett. Az adásvételi szerződés aláírását megelőző napon, 2012. december 4-én a gépkocsi állapotát [REDACTED] szakszervizben felmérték és állapotlapon rögzítették a [REDACTED] alvázszámot feltüntetésével.
4. Az adásvétel napján a gépjármű előzetes eredetiségvizsgálatát a [REDACTED] szám alatti vizsgálóállomáson a III. r. alperes végezte el. Az eredetiségvizsgálatról szóló 0332254/2012. számú dokumentációban tanúsító szervezetként a II. r. alperes, vizsgálóként a III. r. alperes került feltüntetésre. A dokumentációban a

alvázszám került rögzítésre, valamint az a tény, hogy a jármű egyedi azonosítói eredetiek. A vizsgálat alapján a Közigazgatási és Elektronikus Közszolgáltatások Központi Hivatala (KEKKH) 2012. december 5. napján hatósági bizonyítványt állított ki 0332254/04/2012 számon a gépjármű eredetiségéről, melyen a III. r. alperes ügyintézőként került feltüntetésre.

5. A gépjárművet a rendőrség 2016. január 11. napján a felperestől lefoglalta. A büntetőeljárás során megállapításra került, hogy a gépkocsi eredetileg az [REDACTED] tulajdonában állt, akitől azt ismeretlen tettes 2012. június 29-én eltulajdonította. A büntető eljárásban becsatolt szakértői véleményből kitűnik, hogy a jármű eredeti [REDACTED] alvázszámát meghamisították, majd azt az új, hamisított [REDACTED] alvázszámmal 2012. szeptember 25. napján helyezték ismételt forgalomba [REDACTED] forgalmi rendszámmal. A rendőrség a gépjármű lefoglalását 2016. április 6. napján megszüntette és az [REDACTED] részére kiadni rendelte.
6. Az I. r. és a II. r. alperesekkel mint kötelezettekkel szemben a felperes által 2017. október 24-én indított fizetési meghagyásos eljárás az I. és a II. r. alperes ellentmondása folytán perré alakult, amelyben a felperes a keresetet 2019. január 30-án terjesztette ki a III. r. alperesre.
7. A felperes módosított keresetében a régi Ptk. 234. § (1) bekezdés alapján a 2012. december 5. napján megkötött adásvételi szerződés semmisségének megállapítását, valamint I. r. alperes kötelezését kérte a teljes vételár és 2012. december 6-tól a kifizetésig számított törvényes késedelmi kamatai megfizetésére szerződésszegéssel okozott kártérítés címén. A felperes az I. r. alperessel szemben jogszavatossági igényét kívánta érvényesíteni arra hivatkozással, hogy tulajdonjogot nem tudott szerezni, ebből eredő kára pedig a ténylegesen kifizetett vételár. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze a II. és III. r. alpereseket 1.556.250.- forint kár és 2012. december 6-tól a kifizetésig számított törvényes késedelmi kamat megfizetésére – ezen összeg erejéig az I. r. alperessel egyetemlegesen – a régi Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján a szerződésen kívül okozott kártérítés szabályai szerint. Ez utóbbi összecszerűség körében a 2012. december 5-től 2016. január 11-ig terjedő időszakra a felperes évi 10% értékcsökkenéssel 37 hónapra 693.750.- forintot számolt el és volta le a vételárból.
8. A felperes arra hivatkozott arra, hogy a II. r. és a III. r. alperesek gépjármű előzetes eredetiségvizsgálatát nem megfelelően végezték el. Érvelése szerint a II. r. alperes az alkalmazottja tevékenységéért a Ptk. 348. § (1) bekezdése szerint tartozik felelősséggel.
9. Az I. r. alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, a felperessel szemben perköltségigénye nem volt. Előadta, hogy a felperes káráért felelősséggel nem tartozik. Hangsúlyozta, hogy jóhiszeműen járt el, vitatta, hogy ne lett volna a gépjármű tulajdonosa, így azzal szabadon rendelkezhetett. Utalt arra, hogy a rendőrségi szakvélemény a hamisítás idejét nem tudta megállapítani, így a beavatkozás készülhetett az elvégzett előzetes eredetiségvizsgálat után is, valamint arra is, hogy a szakértői vélemény nem terjedt ki arra, hogy az eredetvizsgálatkor elvégzett munkálatok helytelenül lettek volna.
10. A II. r. alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. A keresetet jogalapjában és összecszerűségében is vitatta. Állítása szerint perbeli gépjárművet soha nem látta, az a telephelyén nem járt, annak vizsgálatát ténylegesen a

III. r. alperes végezte el. Hangsúlyozta, hogy a III. r. alperes a saját telephelyén önállóan végezte az eredetiségvizsgálói tevékenységét, arra a II. r. alperesnek rálátása, ráhatása nem volt. Kifejtette továbbá, hogy az ellenőrzést a hatóság végzi, a felelősség tekintetében a vizsgáló a hatósági bizonyítvány eredményéért közvetlenül felel. A II. r. alperes álláspontja szerint a Korm. Rendelet a vizsgálatot végző személyt szankcionálja, nem a munkaadó közreműködőt, illetve előadta hogy a III. r. alperes nem a munkaviszonyával összefüggésben okozott kárt a felperesnek, tekintettel arra, hogy nem a II. r. telephelyén és nem a Korm. Rendelet. előírásai szerint végezte el az előzetes eredetiségvizsgálatot, amelyért önálló kárfelelősség terheli.

11. A III. r. alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Elévülési kifogást terjesztett elő, mivel álláspontja szerint a felperes kára 2012 decemberében következett, be és azóta az elévülés megszakítását vagy nyugvását semmilyen ok nem idézte elő. Kiemelte, hogy az eredetiségvizsgálat elvégzésekor a III. r. alperes a II. r. alperes munkavállalója volt, ezért a Ptk. 348. § (1) bekezdése értelmében a munkaviszonyával összefüggésben harmadik személynek okozott kárért a károsulttal szemben – jogszabály eltérő rendelkezése hiányában – a munkáltató felel. Hivatkozott arra, hogy kárt sem szándékosan, sem gondatlanul senkinek nem okozott, hiszen az eredetiségvizsgálat pillanatában rendelkezésére álló eszköztárral nem gyanakodhatott az alvázsám hamisított voltára. Az egyetemleges kötelezéssel szemben azzal érvelt, hogy ahhoz szükséges az azonos tényállási és felelősségi alapok megléte, a felperes követelésében viszont három különböző felelősségi alakzatot jelölt meg, így az egyetemlegesség kizárt. Az összecszerűség tekintetében álláspontja az volt, hogy a felperes háromévi gépjárműhasználatára eredményeképpen annak lefoglaláskori értéke maximum 1.000.000.- forint lehet.
12. Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2.250.000.- forintot és ezen összeg után 2012. december 6-tól a kifizetésig számított, a késedelemmel érintett fél év első napján érvényes jegybanki alapkamat szerinti késedelmi kamatot, és 247.500.- forint perköltséget úgy, hogy a fenti tartozásból 1.556.250.- forintot és ezen összeg után 2012. december 6-tól a kifizetésig a fentiek szerint számított kamatot, valamint a perköltségből 171.187.- forintot a III. r. alperes az I. r. alperessel egyetemlegesen köteles 15 nap alatt a felperesnek megfizetni. Az elsőfokú bíróság kötelezte továbbá a III. r. alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek további 195.400.- forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a II. r. alperesnek 400.000.- forint perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt - lelevezés terhével - fizessen meg további 21.000.- forint eljárási illetéket.
13. Az elsőfokú bíróság megfelelően igazoltnak látta felperes oldalán a kár bekövetkezését, amely abból eredt, hogy olyan gépkocsit vásárolt, amin nem szerezhettek tulajdonjogot. Kifejtette, hogy az oksági láncolatban a meghatározó mozzanatok egyrészt az I. r. alperessel kötött adásvételi szerződéshez, másrészt az attól el nem választható eredetvizsgálathoz kapcsolódnak, melyet a III. r. alperes végzett el. A felperes kárának a gépjármű megvásárlásakor ténylegesen kifizetett 2.250.000.- forint vételár minősül. A felperes kárát többen közösen okozták, a kár egyidejűleg érvényesíthető a szerződéses és szerződésen kívüli károkozóval szemben. A Ptk. 369. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletében hangsúlyozta, hogy a tulajdonjog átruházásáért az I. r. alperes jogszavatossággal tartozik, a részére átadott vételár visszafizetésének kötelezettsége jó- vagy rosszhiszeműségétől függetlenül terheli. A

megállapításra irányuló kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság alaptalannak találta, mivel az a körülmény, hogy az I. r. alperes nem volt a gépjárműnek tulajdonosa a létrejött szerződést nem teszi semmissé. Kifejtette, hogy a Kknyt. 33/A. § és a Korm. Rendelet. 2. § (2) bekezdése értelmében az engedélyező hatóság a közreműködővel, jelen esetben a II. r. alperessel hatósági szerződést kötött az előzetes eredetiségvizsgálat elvégzéséhez szükséges feltételek biztosítására, valamint a tényállás tisztázásában való közreműködésre. A közreműködő ezt a tevékenységet ténylegesen a vele foglalkoztatási, vagy munkaviszonyban álló vizsgálók útján végzik el, akiknek a tevékenysége a teljesítési segéd tevékenységének minősíthető. Amennyiben a teljesítési segéd magatartása olyan többlettényállást is megvalósít, amely alapján a felelőssége a polgári jognak a szerződésen kívüli károkozásra vonatkozó szabályai szerint is megállapítható, úgy a károsult az igényét közvetlenül a teljesítési segéddel szemben is érvényesítheti. A III. r. alperes elévülési kifogását elutasította, mert megállapította, hogy a felperes számára csak a peres eljárásban a Közlekedési Hatóság 2019. január 24-én napján megküldött irata tartalmazta egyértelműen, hogy az eredetiségvizsgálati eljárásban a II. r. alperes közreműködő szervezet volt, míg a vizsgálatot ténylegesen a III. r. alperes végezte el. Erre tekintettel az igény érvényesítése a III. r. alperes vonatkozásában 2019. január 25. napjáig nyugodott, ezt követően pedig a felperes az igényét a III. r. alperesre határidőben kiterjesztette. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a Ptk. 348. § (1) bekezdése szerinti munkáltatói kárfelelősség jelen esetben nem alkalmazható, mert a Korm. Rendelet – mint eltérően rendelkező más jogszabály – egyéni felelősséget állapít meg a hatósági eljárásban résztvevő vizsgálókra; az elsőfokú bíróság által e körben hivatkozott konkrét jogszabályhely a Korm. Rendelet 9. § (1) bekezdése. Megállapította, hogy a II. r. alperes által biztosított technikai eszközök az előírásoknak megfeleltek, és a II. r. alperes nem ellenőrizte, nem utasította a III. r. alperest vizsgálói tevékenysége során. Minderre, valamint arra is tekintettel, hogy a II. r. alperesnek nincs olyan konkrét tevékenysége vagy mulasztása, mely a felperest ért kárral összefüggésben állna, az elsőfokú bíróság a II. r. alperes munkáltatóval szemben a kereseti kérelmet elutasította. Az elsőfokú bíróság továbbá [REDACTED] [REDACTED] gazdasági szakértő aggálytalan véleménye alapján megállapította, hogy a III. r. alperes részéről felróható szakmai mulasztás történt, gondatlan magatartása okozati összefüggésben áll azzal, hogy a hatósági bizonyítványba téves adatok kerültek. A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

14. Az elsőfokú ítélet ellen az I. r. és a III. r. alperes nyújtott be fellebbezést. Az I. r. alperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítéletet megváltoztatását és vele szemben a kereset teljes elutasítását, harmadlagosan az elsőfokú ítéletet megváltoztatását, az alperesek egyetemleges marasztalásának mellőzését és kizárólag a II. r. és/vagy III. r. alperes kötelezését kérte perköltségben való marasztalással. Álláspontja szerint a bizonyítás hiányossága, a kioktatás elmulasztása miatt az ítélet hibás, az elsőfokú bíróságnak a tényállásból levont következtetése nem helyes. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § szerinti kioktatást mellőzte, elmaradt a bizonyítási teher kiosztása. A Pp. kommentár és a Legfelsőbb Bíróság 1/2009. (VI.24.) PK véleménye alapján kifejtette, hogy a kioktatás nem felelt meg az előírt kritériumoknak, az alperesi tényállításokra vonatkozóan nem volt egyediesített és teljes körű. Kiemelte, hogy teljes egészében úgy járt el, ahogyan az társadalmilag elvárható, így az okozott kárért felelősség nem terhelheti, egyetemleges marasztalásnak pedig semmiképp nincs helye.

15. Az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésében a III. r. alperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és vele szemben a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság az elévülés körében tévesen értékelte a peradatokat és a jogszabályokat. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem a kereseti kérelem, illetve annak indokolása alapján döntött, olyan indokolással látta el a döntését, mintha a II. és a III. r. alperes közötti vitában határozná. Nézete szerint a keresetkiterjesztést idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítani, mert határozott kérelmet nem tartalmazott. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmen túlterjeszkedett, mivel a II. r. alperesnek a III. r. alperesre nézve terhelő előadását vette alapul, mely súlyosan jogszabálysértő és a III. r. alperes marasztalásához nem vezethet. Fenntartotta, hogy nincs olyan anyagi jogi rendelkezés, amely lehetővé tenné több, egymástól teljes mértékben eltérő alapú igény egyetemleges érvényesítését. Kiemelte, hogy jelen esetben nem közös károkozásról van szó. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a felhívott jogszabályokat, különösen a munkavállalói felelősség vonatkozásában tévesen értelmezte. A Ptk. 348. § (1) bekezdését felülíró kiegészítő jogszabályi rendelkezés sem a Kknyt.-ben, sem a Korm. Rendeletben nem olvasható. Hangsúlyozta, hogy a munkavállaló nem teljesítési segéd, nem a saját, hanem a munkáltatója nevében jár el, az általa elvégzett munka a munkáltató által ellátott feladatnak minősül. Éppen a munkáltató általi, speciális károkozási lehetőségre tekintettel van a Ptk-ban erre az esetre külön felelősségtelepítő rendelkezés. Jelen esetben éppen ez zárja ki a kárt ténylegesen okozó személy felelősségét. Érvelése szerint a Kknyt. fogalmainak, a 2. § (1) bekezdésének helyes értelmezése, figyelembe véve a 6. §-ban megszabott feltételeket - különösen a kötelező felelősségbiztosítást és az oktatáson, továbbképzésen való részvételt - azt jelenti, hogy a perbeli esetben az előzetes eredetiségvizsgálat eredményért a közreműködő felel, nem pedig a magánszemély, a munkaviszonyban álló vizsgáló. Véleménye szerint a munkavállaló marasztalása jogszerűtlen, aggályos és méltánytalan. Az összegszerűség körében utalt arra, hogy a számítási mód helyességét vitatta, az elszámolás bizonyítást igénylő szakkérdés, melyre tájékoztatás nem történt. A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.
16. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes terjedelmében vizsgálta felül (Pp. 228. § (4) bekezdés) tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a fellebbezések nem alaposak és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint és a 254. § (3) bekezdésére is figyelemmel – annak helyes indokaira visszautalva – helybenhagyta.
17. Az I. r. alperes fellebbezésében foglaltakra reagálva a másodfokú bíróság ítéletének indokolásában hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság eleget tett a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt kötelezettségnek és az I. r. alperesnek megfelelő felvilágosítást adott a bizonyítási kötelezettsége tartalmával összefüggésben amikor kifejtette, hogy I. r. alperest terheli annak bizonyítása, hogy az eladott gépjárművön tulajdonjogot szerzett, a felperes ez alapján a tulajdonjogot maga is megszerezte, ezért a felperes felé felelősséggel nem tartozik. A szakértői bizonyítás I. r. alperes általi kifogásolásával kapcsolatban a másodfokú bíróság kifejtette, hogy I. r. alperes a rendelkezésre álló határidőben nem élt a szakvéleménnyel kapcsolatos észrevételei előterjesztésével. A másodfokú bíróság ítéletében kifejti továbbá, hogy elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy azon sem az I. r. alperes, sem a felperes tulajdonjogot a Ptk. 117. § (1) bekezdése alapján nem szerzett. Erre tekintettel az I. r. alperes a Ptk. 369. § (3) bekezdése

alapján jogszavatossággal tartozik, ezért a fellebbezésben kifejtett jóhiszeműség jelentőséggel nem bír, és a felperest a gépjármű visszaadásának kötelezettsége sem terheli, mivel a kártérítést az alapozza meg, hogy a gépjármű harmadik személynek kiszolgáltatásra került, azon a felperes tulajdonjogot nem szerezhethet.

18. A III. r. alperes fellebbezésében foglaltakra reagálva a másodfokú bíróság ítéletének indokolásában azt hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmen nem terjeszkedett túl, az elévülés nyugvását az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság egyetértett azzal, hogy a felperes a Ptk. 326. § (2) bekezdése alapján menthető okból nem tudta a követelést a III. r. alperessel szemben érvényesíteni. Figyelemmel arra, hogy a nyugvást követően az egyéves határidőn belül a felperes 2019. január 30. napján a keresetet kiterjesztette a III. r. alperesre, az elévülési kifogás alaptalan volt, a kereset-kiterjesztés pedig határozott kereseti kérelmet tartalmazott. A másodfokú bíróság az egyetemlegesség és a téves jogértelmezés vonatkozásában – minden további indokolás mellőzésével – annyit jegyzett meg, hogy az elsőfokú bíróság a Ptk. 348. § (1) bekezdését az általa helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések figyelembevételével helyesen állapította meg az indítványozó közvetlen felelősségét.

II. A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

19. Az elsőfokú eljárásban az indítványozó megfelelően élt fellebbezési jogával (fellebbezését az elsőfokon eljáró XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság ítélete ellen 71. sorszám alatt 2020.01.28-án nyújtotta be), a másodfokú eljárásban hozott ítélet ellen nem volt helye fellebbezésnek. Megállapítható tehát, hogy az alkotmányjogi panasz eljárás megindításának feltétele, azaz a rendes jogorvoslati lehetőségek kimerítése teljesült.
20. Annak ellenére, hogy a jogorvoslati lehetőségek kimerítésének kötelezettsége nem vonatkozik a felülvizsgálatra mint rendkívüli jogorvoslatra, megjegyezzük, hogy a másodfokú ítéletet a pertárgy érték alapján felülvizsgálat tárgyává sem lehetett tenni [1952. évi III. törvény 271. § (2)].
21. A fentiekre is tekintettel az indítványozó kijelenti, hogy az ügyben felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt nincs folyamatban, illetve perújítást (jogorvoslatot a törvényesség érdekében) az ügyben nem kezdeményeztek.

III. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

22. Indítványozó kijelenti, hogy a jelen alkotmányjogi panasz benyújtása során hogy az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő (az alkotmányjogi panasz benyújtására alapjául szolgáló bírói döntés közzétételétől számított 60 nap) megtartásra került.
23. Indítványozó kijelenti továbbá, hogy a másodfokú ítéletet számára elektronikus úton, 2020. június 15. napján kézbesítették, így az alkotmányjogi panasz benyújtására nyitva álló 60 napos határidő utolsó napja 2020. augusztus 14. napja.

IV. Az indítványozó érintettségének bemutatása

24. Indítványozó az első- és másodfokú polgári eljárásban III. r. alperesként vett részt.

V. Az alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta

25. Az indítványozó Alaptörvényben foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjogának, illetve hatékony jogorvoslathoz való alapjogának sérelme az eljáró bíróságok nem kellően alapos és gondos eljárásának következményeképpen sérült.
26. A bíróságok felületes eljárásuk eredményeként a régi Ptk. 348. § (1) bekezdésével ellentétesen ítéleteikben az indítványozót 1.556.250.- forint illetve ezen összeg után számított kamat, valamint a perköltségből 171.187.- forint közvetlenül a károsult felperes felé történő megfizetésére kötelezték az I. r. alperessel egyetemlegesen. Emellett a bíróságok arra kötelezték az indítványozót, hogy fizessen meg további 195.400.- forint perköltséget is a felperesnek.
27. Az indítványozó felperessel szembeni közvetlen kárfelelősségét a bíróságok annak ellenére állapították meg, hogy a régi Ptk. 348. § (1) bekezdése – melyre az eljáró bíróságok is kifejezetten hivatkoznak – akként rendelkezik, hogy főszabályként az alkalmazott munkaviszonyával összefüggésben harmadik személyeknek okozott károkért a munkáltató tartozik felelősséggel a károsulttal szemben. E szabály értelmében a károsult csak akkor érvényesíthet közvetlenül az alkalmazottal (munkavállalóval) szemben kárigényt, amennyiben jogszabály ettől a felelősségi szabálytól kifejezetten eltérően rendelkezik.
28. Az elsőfokú bíróság ilyen, a régi Ptk. munkaviszony keretében okozott károkkal összefüggésben a 348. § (1) bekezdésében meghatározott kárfelelősségi szabályától történő eltérést előíró rendelkezésként a Korm. rendelet 9. § (1) bekezdését jelölte meg, amely a következő rendelkezést tartalmazza:

„9. § (1) Az előzetes eredetiségvizsgálatra irányuló hatósági eljárásban vizsgálóként, illetve adminisztrátorként tevékenységet végezni csak a Hivatal által kiadott jogosultság-azonosító (a továbbiakban: jogosultság) birtokában lehet.”

29. E szabályról első ránézésre is könnyűszerrel megállapítható, hogy annak szabályozási tárgya és jelentése teljes mértékben eltér attól, mint amilyen jelentéstartalmat (a régi Ptk-tól eltérő felelősségi rendszer megállapítása munkaviszony tekintetében) az első és másodfokú bíróság tulajdonított annak. Megemlítenő, hogy nemcsak a Korm. rendelet fent idézett 9. § (1) bekezdése, de sem az egész Korm. rendelet, sem az általa felhívott Kknyt. nem tartalmaz semmilyen olyan rendelkezést, mely a vizsgáló kárfelelősségét az általános munkavállalói felelősségtől eltérően kívánná rendezni.
30. Figyelembe véve a bíróságok által hivatkozott Korm. rendelet 9.§ (1) bekezdésének jelen jogvita felelősségi kérdéseinek szempontjából nyilvánvalóan irreleváns jellegét és azt, hogy a bíróságok ezt a nyilvánvaló hibát nem fedezték fel, arra lehet következtetni, hogy sem az elsőfokú, sem a másodfokú bíróság nem a töle elvárható gondossággal és körültekintéssel járt el. Indokolásában érdemi választ, indokot, magyarázatot a Korm. rendelet kritikusnak vélt jogszabályhelyének józan ésszel összhangban nem álló értelmezésére egyik bíróság sem adott. A másodfokú bíróság gondatlanságának mértékét csak fokozza, hogy eljárásában az indítványozó kárfelelősségének megállapítása során alkalmazott jogszabályhelyek téves értelmezésére rávilágító, az indítványozó fellebbezésben kifejtett logikusan felépített érvelést [ld. 2. számú melléklet - Az

indítványozó fellebbezése a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 12.P.XIX.22.135/2017/65. számú ítélete ellen; „Téves Jogértelmezés” fejezet I.-III. pontok] érdemben nem vizsgálta és indokolásában azt érdemben nem értékelte [ld. 3. számú melléklet – A Fővárosi Törvényszék 56.Pf.631.233/2020/6. számú ítélete; [37]-es pont].

31. Mivel a fentiek alapján világosan látszik, hogy az eljáró bíróságok ítéletei nincsenek összhangban az általuk hivatkozott jogszabályokkal, így alappal feltételezhető, hogy az indítványozó ügyében felületesen, nem kellően alapos módon jártak el. Ezen megalapozatlan és jogellenes, az indítványozóra nézve hátrányos döntést tartalmazó ítéleteikkel pedig mind az első, mind a másodfokú bíróság egyértelműen megsértette az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát, továbbá a másodfokú bíróság ezen felül megsértette az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikkének (7) bekezdésében szereplő hatékony jogorvoslathoz való jogát is.

B. AZ ALKOTMÁNYJOGI PANASZ BENYÚJTÁSÁNAK ÉRDEMI INDOKOLÁSA

VI. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

32. Az első és másodfokú bíróság az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott *tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjogát*, továbbá a másodfokú bíróság az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében meghatározott *(hatékony) jogorvoslathoz való alapjogát* sértette meg.

Alaptörvény XXVIII. cikk (1)

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Alaptörvény XXVIII. cikk (7)

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

VII. A megsemmisíteni kért Ítéletek alaptörvény-ellenességének indokolása

- a) *Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való alapvető jog sérelme*

33. Az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való alapvető jogának megsértését az első és a másodfokú bíróság is felületes eljárásával és nem kellően gondos magatartásával követte el. Az eljáró bíróságok nem kellő odafigyeléssel vizsgálták meg az általuk ítéleteikben megjelölt és azok alapjául szolgáló jogszabályhelyeket. E hanyag magatartásuk olyan jogértelmezési hibákhoz vezetett, amelyek alapján a meghozott döntések mellett, hogy ellentétesek az alkalmazandó jogszabályokkal [ld. régi Ptk. 348. § (1)] az indítványozó jogait és jogos érdekeit is egyértelműen sértik.

34. Az indítványozó Alaptörvényben garantált tisztességes bírósági eljáráshoz való joga, illetve e joga egyes részelemeinek (bírói döntések megfelelő indokolása, bírák gondos eljárása) sérelme mind az első, mind a másodfokú eljárásban megvalósult.
35. Az elsöre egzakt tartalommal – különösen polgári ügyekben - viszonylag nehezebben kitölthető Alaptörvényben szereplő tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részelemeinek pontosabb meghatározása (i) a polgári perre illetve (ii) a bírák/bíróságok működésére vonatkozó törvényi szintű, de ugyanakkor - a jogrendszer felépítésének jellegéből adódóan – értelemszerűen az Alaptörvényből eredő és annak szellemét érvényesítő jogszabályok segítségével hívásával lehetséges. Ezen jogszabályhelyek sérelmének bemutatásán keresztül egyértelműen megállapítható, hogy az eljáró bíróságok az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát valóban megsértették.

(i) A tisztességes bírósági eljáráshoz való alapvető jog megsértése polgári perjogi szempontból

Az eljárásokban alkalmazandó régi Pp. 2. §-ának (1) bekezdése értelmében „a bíróságnak az a feladata, hogy - összhangban az 1. §-ban foglaltakkal - a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse”.

Az eljáró bíróságok jelen eljárásokban a régi Pp. alapelvei között megfogalmazott tisztességes eljárás fenti követelményével többszörösen ellentétesen jártak el:

- Mivel a régi Ptk. 348. § (1) bekezdésben meghatározott felelősségi szabálytól döntésükben egy olyan jogszabályhely [Korm. rendelet 9. § (1)] alapján tértek el az indítványozó hátrányára, amelyből egyáltalán nem olvasható ki az indítványozó közvetlen kárfelelősségének megállapíthatósága, így megalapozottan feltételezhető, hogy sem az első, sem a másodfokú bíróság nem fektetett energiát az általuk hozott ítéletekben hivatkozott, döntő jelentőségűnek bizonyuló szabály megvizsgálásába illetve megértésébe, és anélkül alapították rá az indítványozó felperessel szemben fennálló közvetlen kárfelelősségét, hogy annak alkalmazhatóságáról valóban meggyőződtek volna.
- A másodfokú bíróságnak az első fokon hozott ítélet helybenhagyására vonatkozó ítéletével összefüggő súlyosan felületes eljárását támasztja alá az a tény is, hogy a másodfokú bíróság ítéletének indokolásában annak ellenére nem foglalkozott érdemben a Korm. rendelet 9. § (1) bekezdésének irreleváns jellegével (ld. 3. számú melléklet; [22] és [37] pontok), hogy az indítványozó jogi képviselője a fellebbezésben (ld. 2. számú melléklet - „Téves Jogértelmezés” fejezet I.-III. pontok; 3. számú melléklet - [27]-es pont) érthetően és világosan kifejti álláspontját az elsőfokú bíróság téves jogértelmezésével összefüggésben. További adalék a másodfokú bíróságnak a kérdéses jogszabályhely megvizsgálásával összefüggő gondos eljárásához, hogy az ítéletben meg sem jelöli a Korm. rendeletet (csak „R”-ként hivatkozik rá) és az ítélet [37]-es pontjánál sem ad semmilyen magyarázatot arra, hogy az indítványozó meglehetősen megalapozott és cizellált érvelésével miért nem ért egyet és milyen alapon hagyja azt teljes mértékben figyelmen kívül. E magatartás értelemszerűen ellentétes a régi Pp. 221. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségre vonatkozó szabályaival is, miszerint a bíróság köteles megjelölni pontosan azon jogszabályhelyeket, melyekre ítéletét alapítja, továbbá

köteles lett volna megemlíteni azon okokat, körülményeket, amelyeket döntése meghozatalánál, az egyes bizonyítékok, érvelések mérlegelése során figyelembe vett.

Mivel e fenti kötelezettségek egyértelműen az Alaptörvényben garantált tisztességes bírósági eljáráshoz való jog polgári perjogi szabályokban történő megtestesülésének tekinthetők, így e szabályok megsértése értelemszerűen nem csak a régi Pp. idézett szabályai megsértésének, hanem az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való joga nyilvánvaló sérelmeként is értékelhetők.

(ii) A tisztességes bírósági eljáráshoz való alapvető jog megsértése a bírák/bíróságok megfelelő működése szempontjából

A tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülését kívánják elősegíteni a Bjt. által lefektetett bírakkal szemben támasztott magatartási követelmények is. Ezek közé tartozik a Bjt. 36. § (1) bekezdésében megfogalmazott lelkiismeretes eljárás, illetve a (4) bekezdésben szereplő tisztességes magatartás követelménye is. Mivel a szóban forgó eljárásokban jelenlévő jogértelmezési hiba triviális jellegűnek tekinthető, így alappal vetődik fel, hogy az eljáró bíróságok és bírák a Bjt. által támasztott elvárásoknak valószínűleg nem feleltek meg. Ez pedig nem más irányba mutat, minthogy az indítványozó Alaptörvényben foglalt tisztességes eljáráshoz való joga nyilvánvalóan sérelmet szenvedett.

Az indítványozó álláspontja szerint az Alaptörvényben lefektetett tisztességes bírósági eljáráshoz való jog gyakorlati megvalósulásának elősegítését célzó fenti (i) és (ii) pontokban hivatkozott jogszabályhelyekkel ellentétes magatartásával az eljáró első- és másodfokú bíróság nyilvánvalóan megsértette az indítványozó Alaptörvényben garantált tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjogát. Ez az alapjogsértés alapvetően hozzájárult ahhoz, hogy olyan teljes mértékben jogellenes és megalapozatlan bírói döntések szülessenek, amelyek téves jogszabály-értelmezésen alapulnak, és amelyek az indítványozó jogait és jogos érdekeit - egy jogszabályi alapokat teljes mértékben nélkülöző kárfelelősségi rendszer alkalmazásával - egyértelműen sértik.

b) Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt hatékony jogorvoslathoz való alapvető jog sérelme

36. A másodfokú bíróság az 1. pontban foglalt tisztességes eljáráshoz való jog megsértésén túlmenően felületes eljárásával egyúttal az indítványozó hatékony jogorvoslathoz való jogát is megsértette. Az indítványozó jogorvoslathoz való joga formális értelemben nem sérült, mivel fellebbezéssel élhetett, melyet az eljáró másodfokú bíróság elméletileg megvizsgált és ítéletet is hozott, azonban ezen alapjoga tartalmi és hatékonysági szempontból csorbát szenvedett. Ahogy arra a tisztelt Alkotmánybíróság is többször rámutatott [pl.: 9/2017. (IV. 18.) AB határozat], az Alaptörvény megköveteli, hogy a jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékony legyen, vagyis ténylegesen érvényesüljön és képes legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására. Így a jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem részét képezi, hogy a jogorvoslati eljárásban eljáró szervek a jogorvoslati kérelemben írtakat a jogszabályban foglaltak szerint érdemben megvizsgálják.

37. A másodfokú bíróság elsőfokú döntés érdemi felülvizsgálatára vonatkozó kötelezettségének megsértését, azt, hogy a fellebbezés és a sérelmezett döntés érdemben történő megvizsgálására nem került sor, több tény is alátámasztja. Egyrészt érthetetlen, hogy a másodfokú bíróság gondos eljárás esetén miként juthatott a fent idézett Korm. rendelet 9. § (1) bekezdése alapján arra a következtetésre, hogy az indítványozó tekintetében nem a régi Ptk. 348. § (1) bekezdésében foglalt felelősségi szabály alkalmazandó, hanem az indítványozó munkavállalóként közvetlenül felel a felperessel szemben. Másrészt az is aggályos, hogy a másodfokú bíróság semmilyen magyarázatot nem adott az indítványozó fellebbezésben kifejtett egyértelmű, és az első fokú bíróság hibás jogértelmezésére minden kétséget kizáróan rávilágító érveire és azok ignorálására, hanem érdemi indokolás nélkül rendelkezik ítélete indokolásának [37]-es pontjában akként, hogy az elsőfokú bírósággal teljes mértékben egyetért, és annak határozatát helybenhagyja.
38. A fentiekből látható, hogy a másodfokú bíróság nem kellően alapos eljárásával az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikkének (7) bekezdésében foglalt hatékony jogorvoslathoz való alapvető jogát megsértette, mivel döntésének és ítélete indokolásának hiányos tartalma alapján a fellebbezést és az annak alapjául szolgáló elsőfokú döntést érdemben nem vizsgálta meg. Ennek eredményeként pedig egy, az indítványozó jogait és jogos érdekeit egy jogszabályi alapokat nélkülöző kárfelelősségi rendszer alkalmazásával alapjaiban sértő, az elsőfokú bíróság jogszabálysértő ítéletét hatályában fenntartó, önmagában is jogszabályellenes ítéletet hozott.

C. EGYÉB NYILATKOZATOK ÉS MELLÉKLETEK

39. Az Indítványozó kijelenti, hogy az alkotmányjogi panasszal támadott ítéletek végrehajtásának felfüggesztését nem kezdeményezte.
40. Hivatkozással az Abtv. 52. § (5) bekezdésére az Indítványozó ezúton kijelenti, hogy nem járul hozzá a jelen alkotmányjogi panasz, az ahhoz kapcsolódó egyéb iratok valamint a jelen alkotmányjogi panaszban foglalt személyes adatok nyilvánosságra hozatalához.

Az érintettséget, illetve az alapjogok sérelmét alátámasztó hivatkozott dokumentumok (Mellékletek):

1. számú melléklet – A Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 12.P.XIX.22.135/2017/65. számú ítélete
2. számú melléklet – Az indítványozó fellebbezése a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 12.P.XIX.22.135/2017/65. számú ítélete ellen
3. számú melléklet – A Fővárosi Törvényszék 56.Pf.631.233/2020/6. számú ítélete
4. számú melléklet – A II. rendű alperes és az indítványozó között határozatlan időre létrejött Munkaszerződés

Budapest, 2020. augusztus 10.

Tisztelettel:

Indítványozó

